

OSNOVNA ŠKOLA BLATO
26. SIJEĆNJA 2018.

BLATO 2018

8 – 13 sati

OŠ Blato
1. Ulica br. 25/ II

10:15 – 11:45 sati

Dvorana Družbe Kćeri Milosrđa III. Samostanskog reda sv. Franje

SUDJELUJU:

OŠ VELA LUKA, OŠ SMOKVICA,

OŠ Ante CuraćPinjac ŽRNOVO, OŠ Petra Kanavelića KORČULA, OŠ BLATO

SŠ Petra Šegedina KORČULA, SŠ BLATO

LiDraNo Blato 2018

8:30 – 10:00

OŠ BLATO

POVJERENSTVA ZA LITERARNE I NOVINARSKE RADOVE

OŠ I SŠ

9:00 – 10 sati

Probe za scenski nastup

Dvorana Družbe Kćeri Milosrđa III. Samostanskog reda sv. Franje

10: 15 - 11:45 sati

SCENSKI NASTUPI

RECITACIJE, RECITALI, MONOLOZI, IGROKAZI, SCENSKE IGRE

OŠ I SŠ

Dvorana Družbe Kćeri Milosrđa III. Samostanskog reda sv. Franje

12:00 – 12:30

OŠ BLATO

POVJERENSTVA ZA SCENU

OŠ I SŠ

12:00 – 12:30

OŠ BLATO UČENICI I MENTORI

osvježenje - sendviči

12:30 – 13:15

OŠ BLATO

OBJAVA REZULTATA I OKRUGLI STOL

Literarni radovi

DAŽ

Pada daž grubo je vrime,

a učit voja ni me.

Čujen daž kako pjušti,

a vanka još i vitar šušti.

Najrađe bi pošla spat,

a da mi domaći učini mat.

Sestre se deru,

kapjice lastre peru.

Mater obid sprema,

oca još doma nema.

Daž mi uspavanku piva,

a san se na oči,

polako sliva.

BARI55555 5. r.

Zrela kruška

Bila jedna kruška

sva sretna i vesela.

Rasla je i mirisala

na zelenom stablu.

Sretna je kruška

jer su joj s braćom i sestrama

u slozi prolazili dani.

Kad najljepša je kruška bila

ona je odselila.

Odselila je u košaru

male Ane.

I sad se samo

prisjeća na svoje

sretne dane.

Leptir 12345   4. r.

Moja domovina

Plavo more,

bijeli snijeg,

visoke gore,

zeleni brijeđ.

Domovina to je moja;

zlatna krila nosi,

puna je lijepih boja

što zrcale se u jutarnjoj rosi.

Lijepa je poput majke,

poput vile iz bajke.

Suncem zlatnim urešena,

ponosna i nasmiješena.

Al' nekad je tužnu vidim,

pa se i ja malo stidim.

Kao da plače zbog djece svoje

što u tuđem svijetu dane broje.

Otišao je i moj tata,

i zato je tužna

moja Hrvatska

od zlata.

Uh, ta mama...

Mama je otišla na informacije u školu ne samo meni, nego i bratu. Ostali smo sami doma puno više nego što smo očekivali. Mama nam je dala zadatak da napišemo zadaću, naučimo sve što treba i pospremimo svatko svoju sobu. Tin i ja smo napisali zadaću. Ja sam naučila sve što sam trebala, ali Tin nije. On se odlučio odmoriti. Taj njegov odmor je trajao poprilično dugo. Upozoravala sam ga iznova i iznova da će se mama naljutiti na njega. Kad je mama došla doma, Tin je potrčao za stol kako bi glumio da uči. Prvo je govorila o meni. Bila je zadovoljna, a ja sam ponosno blistala. Vjerljivo mi je procvjetalo i cvijeće na glavi. Tinu je rekla da njegova učiteljica nikako nije zadovoljna s njegovim rukopisom i da mu je dala zadatak da svako slovo abecede napiše dvadeset puta.

Uh, jadan Tin, pomislila sam.

„Ali to nije sve!“ rekla je mama.

„Ti Klara, trebaš provjeravati Tina kako piše i ispravljati njegov rukopis!“

„O, ne!“

Toliko sam bila tužna jer sam uživala u svojoj slavi i već se bila dogovorila s prijateljicom da idemo šetati njezinog psa. Sad sam sve trebala odgoditi. Zbog koga? Zbog malog nezahvalnika!

Mama je onda prošla hodnikom i slučajno zavirila u moju sobu. Ups! Totalno sam je zaboravila pospremiti. Tad sam ja dobila što sam zaslužila. Bila sam u duploj kazni.

Nema šetnje s prijateljicom i nema odlaska u kino sutra navečer.

Jadni Tin i ja.

PLAVUŠA 12345, 6. razred

Bog je svuda oko nas

Za mene je Bog jutarnji izlazak sunca i njegov večernji zalazak. On je žedna zemlja na koju kiša pada i svako stvorenje na svijetu ovom. Ljubav i tuga, sreća i strah - sve je to Bog. Zamišljam ga kao sunce koje grijе zemlju, kao mjesec koji noću sja. On srcu donosi toplinu i duši mir. Vidim ga u licu osobe koju volim. Razmišljam o njemu kada sam tužna, sama i kada je sve crno, ali ga jasno vidim i kada sam sretna te mu zahvaljujem na sreći svojoj. Osjećam njegovu prisutnost kada spavam, kada se smijem ili plačem i kada učim. Osjećam ga kad se igram i kad pjevam. U svakom trenutku znam da je sa mnom.

S Bogom razgovaram u trenutcima molitve i pjesme, u trenutcima sreće i tuge, u najglasnijem smijehu i najtišem plaću, a nakon razgovora s Njim osjećam toplinu u srcu, u duši veselje, obuzme me radost i ugodan mir. Obuzme me tišina i najveća sreća. Svi nosimo Boga u sebi, u svakom trenutku. U srcu našem on počiva, u duši i pameti. U svakom sjećanju i u svakom dijelu našeg tijela. Kad posustanem i izgubim vjeru, pomislim načas da mi Bog neće oprostiti, no oprosti mi uvijek i ja nastavim dalje. Vidim da me voli bez obzira na sve i to me usrećuje.

Bog je dobrota i ljubav koju svi nosimo u sebi. Potražimo ga!

Palačinka 66666 7. r.

Da je mama biti lako...

(literarni)

Čim je zakoračila u stan, Ivana je osjetila da nešto nije u redu.

- Hej! – dovikne veselo majci, ali ona kao da ništa nije čula.

Ivana ode u sobu. Primijetila je da ju je mama pospremila. Spustila je školsku torbu i zavirila u ormara da vidi u što će se presvući. Tada je shvatila što zapravo nije u redu. Dok joj je pospremala sobu, mama je pronašla njezin dnevnik. Naravno da je pritom pročitala pokoj stranicu. Dnevnik je ostavila otvoren na stolu. Ivani je bilo neugodno izići joj pred oči.

- Zašto? – upita je majka drhtavim glasom čim je sjela za stol.
- Oprosti – odvrati joj zbumjeno – ne znam na što misliš.
- Dobro ti znaš na što ja mislim – majka uzdahne pa doda uzrujano – na pušenje!

Ivana je šutjela.

- Trebala si mi reći, da razgovaramo.
- Zašto si čitala moj dnevnik?
- Nemoj skretati s teme. Kad si počela?
- Prije otprilike godinu dana.
- Ali zašto? Ja ne pušim, gdje si to vidjela, naučila? – u majčinu glasu čula se tuga, bol, razočaranje...
- Ja... neću više – šapne Ivana, tako tiho da tiše nije mogla.
- Jasno da nećeš! – majka je sad već bila bijesna. – Više nema džeparca, a uhvatim li te još jedanput, bit će velikih problema!
- Zastane kratko pa doda strogo:
- Jesi li razumjela?

Ivana je samo klimnula glavom, uzela tanjur i otišla u sobu.

Majka je znala da nije smjela čitati njen dnevnik, znala je da vikom nije ništa riješila, ali preostala joj je samo nada.

SREĆA 12124

8. razred

MORE I JA

U mislima svojim, čujem te more
tvoj zov, tvoj krik, tvoju tišinu i šapat.

Nježnim glasom miluješ mi kosu,
a rukama toplim grliš oko vrata.

Gledam te more, s osmijehom na licu
treperiš na suncu i sjajiš od ljepote.
Valove svoje kao konje snažne krotiš
da grivom zamahnu i kopitima zapljasnu.

Gledam te more, gledam sa žala
i raširenih ruku zagrljaj tvoj primam.
U tebi vidim odraz svoga lica,
poput zrcala si more, veliko i čisto.

Slušam te more, slušam tvoj šum,
pljusak o stijenu, galeba glas.
Dok svaki zalazak u tebi se gasi
i ponovno rađa novom zorom.

MORE3589, 8.razred

Sasvim neobična pjesma

Ovca u teretani vježba,
Deva po snijegu hoda,
Hrčak se ne može nagledati
Divnog nebeskog svoda.

Hobotnica u salonu
Uređuje nokte i kosu,
Dok se zmija ne može
Nadiviti svom velikom nosu.

Riba na suhom pleše tango,
A pingvin u džungli jede mango.
Sve je ovo divno, krasno,
Što se događa nikome nije jasno!

Kolač 54321   7. r.

BEZIMENA

Polako noć se spušta,
moja duša u mislima zaluta

Gluhoj tami se prepusti
dok joj se vid muti,
u sablasnoj tišini šuti.

Izgubi se u svojoj mašti,
ne želi u stvarnost da se vrati.

Ko ptica u letu,
smije se svijetu.

Sanja o raju,
i vječnome maju,
jer, sve đodje svomu
kraju.

SAMARA 55555 8. r.

Pohvala bureku

O, moj bureče

Lisnati i masni

Zahvaljujem ti

Za svaki zalogaj slasni.

Bilo da si

od sira, špinata i mesa

moja si utjeha

protiv bijesa. .

Velik il' mal

Uvijek si mi drag!

S vrhnjem ili bez,

s tobom kao da slušam

jazz .

Moj bureče, baš ti hvala,

Koliko sam te samo puta objedovala!

Zarolani ili odrolani,

Slani il' neslani,

kad okusim te,

sve probleme zanemarim...

Greda koja predstavlja ravnotežu

„Hajde, udari ga! Sad imaš priliku da se dokažeš! Hajde!“

Stajala sam ukopano u mjestu i gledala u dječaka koji je bespomoćno ležao na podu i čekao da mu netko zada udarac. Oko nas naguravala se moja ekipa. Dječakove su oči bile velike i okrugle, pune suza, a oči mojih prijatelja stisnute i suhe, oštре.

Ja sam gledala prema njemu praznih očiju. U mislima sam bila daleko i nisam osjećala njegovu bol. Onda sam se okrenula prema vođi.

Zvao se Karlo i bio je glavni u mojoj ekipi. Kako bi on nešto isplanirao, to bi moralo biti tako i nitko mu se nikada nije usudio suprotstaviti jer bi loše završio. A sada je od mene tražio da udarim dječaka koji je ležao na podu. Gledala sam u Karlove oči i sve što sam mogla vidjeti bila je mržnja. Ni tračak suošćećanja, zabrinutosti ili možda ljubavi. Izgledao je kao čudovište.

„Hajde! Drugu priliku nećeš dobiti! Udari ga i primamo te u ekipu! Ako odustaneš, bolje ti je da se što prije odseliš.“

Na te riječi cijelim tijelom prođe mi jeza. Koljena mi zaklecaju.

Ponovo pogledam u dječaka na podu. Išao je sa mnom u razred. Zvao se Danijel i nije imao puno prijatelja. Bio je povučen i svi su ga izbjegavali jer je bio čudan. Ali meni nije jer sam vidjela dalje od njih. Gledajući ga, sjetila sam se početka škole i to me tako snažno udarilo u mozak. Prošle godine stigla sam u razred i nisam nikoga poznavala i bilo mi je teško. Svi su me izbjegavali, a jedini koji mi je prišao bio je Danijel. Pričao je sa mnom, pokazao mi školu, grad, pomagao mi i branio me pred drugima, sve dok se nije pojavio Karlo. Htio je da se pridružim njegovoj ekipi, iako nisam znala zašto. Danijel me upozorio da se ne družim s njima jer će nastradati, ali ni on nije rekao zašto.

Nekoliko puta sastala sam se s Karлом, a on me predstavio prijateljima. Od tada se Danijel prestao družiti sa mnom.

Sad leži tu ispred mene i čeka. I Karlo čeka. Greda koja predstavlja ravnotežu u mome životu opasno se počinjala naginjati, a ja sam hodala po njoj.

Odjednom sam sve shvatila. Karlo je znao koliko mi je Danijel važan. Zato ga je dovukao na igralište, inscenirao svađu ispod koša i namjestio mi ispit. Testirao je moju želju da budem popularna, pripadnica najkul ekipe u školi. Samo sam trebala napraviti ono što je rekao Karlo i to je to!

Moram napraviti ono što netko drugi želi, a nitko me ne pita što ja zapravo želim. Tko je taj koji bi mi trebao govoriti što napraviti? Ja imam svoje mišljenje i trebala bih učiniti ono što ja mislim.

„Hajde! Udari me! Sve će biti u redu!“ odjednom reče Danijel i prekine moje kolebanje.

„Ne!“ odgovorim. „Ne, ne i ne!“

„Balavice jedna! Nisi nam ni do koljena! Kako se usuđuješ suprotstaviti meni i mojim prijateljima?“ zadere se Karlo i upali u meni plamičak bijesa. Opasno se nagne, a Danijel skoči s poda i gurne ga u stranu. Sad je i u njegovim očima plamtilo žar, ali ne žar mržnje, nego ljubavi prema meni.

Karlo se spotakne i umalo padne na pod te počne vikati: „ Bijednici, slabići! Bježite da vas ne vidim...!“

Potrčasmo koliko su nas noge nosile. Što dalje od Karla i njegove ekipe. Nasreću nisu krenuli za nama. Osjećam da nas nikada neće više gnjaviti.

GHOL55555, 7. razred

Priča jedne školske torbe

Kao školska torba, svakodnevno čujem kako se đaci tuže svojim roditeljima da im je preteško u školi i da su učitelji nepravedni. Kad bi oni tek isprobali biti školska torba na samo jedan dan! Odmah bi požalili što su se toliko tužili! Dobro, možda malo pretjerujem, ali kad vidim sve druge vesele torbe čiji se vlasnici tako uljudno ponašaju prema njima, dođe mi da čak i zaplačem.

Moja je vlasnica jedna djevojčica. Izvana izgleda posve normalno i ljupko. Ljudi moji, kad biste tek vidjeli što ona svaki dan čini sa mnom i kako se ponaša prema meni! Evo jedan tipičan školski dan s njom. Moj dan počinje tako što, odmah nakon što se probudim, moja vlasnica nemilosrdno trpa knjige u mene. Onda me zgrabi za uši i tako me nosi do škole! To čak i nije najgori dio! Kad dođe u školu, baci me ispred razreda. Dođe mi da se izvičem na nju o svim pravilima o ponašanju prema torbama koje je prekršila! Ali to ne učinim jer, na žalost, torbe ne mogu govoriti... Ispred učitelja je tako uljudna i slatka. Da oni znaju kakve muke ja moram proći u jednom danu... Kod kuće me baci u jedan kut i ne posjeti me do sutra ujutro! Jao meni! Baš se divim drugim dobro odgojenim i lijepim školskim torbama. Nekad sam malo ljubomorna na njih, ali sam svejedno sretna za te torbe.

Na kraju, kad dan prođe, ipak se malo odmorim i pomolim za sve svoje prijatelje i prijateljice torbe. Nadam se da se oni dobro zabavljaju i da su njihovi vlasnici dobri prema njima!

Trideset 11111 6. r.

Prihvaćanje različitosti (Forrest Gump)

Forrest Gump je jedan jako dobar čovjek. Voli pomagati drugima, ali je malo drugačiji. Ima problema s nogama, tj. s kralježnicom i zato je kao mali nosio protezu za obje noge. Bio je pomalo glup i zbog toga nije trebao ići u školu, ali mu je mama bila uporna i vjerovala u njega pa je napravila sve što je u njezinoj moći da ide u školu. Njega su ostala djeca zadirkivala, ali on se nije obazirao. Kad je prvi put ušao u školski autobus, nitko nije želio sjesti pokraj njega, osim jedne djevojčice na kraju autobusa, to je bila Jenny. Jenny je bila njegova prva i tada jedina prijateljica. Voljela ga je, ali samo kao prijatelja, a on bi je svaki put branio i kad ne treba. Jedna scena iz filma me motivira u svemu što ne mogu napraviti. To je bilo kad je Forrest Gump bio sa Jenny i neka grupa dječaka ga je počela loviti biciklima, a on je bio brži od njih i dok je pokušavao trčati, pukle su mu proteze i trčao je najbrže što može da su mu se svi divili.

Moja najdraža rečenica koju je Jenny povikala dok je trčao, bila je: "Run, Forrest, run!" i on je tada pobijedio samog sebe. Time je dokazao da i bolesni ljudi mogu sve kao i obični i da ne trebamo neke drugačije ljude gledati čudno i osuđivati jer oni na kraju mogu više nego mi. Drago mi je gledati takve filmove, mada se nekad rasplačem jer se ljudi bore za nešto i pobijede sami sebe.

Emili 05905   6. r.

Život

Život teče iz dana u dan
iz godine u godinu teče moj san.

Život je riječ što nas ponekad tišti
kada stojimo na mokroj kiši.

Život teče kao rijeka Sava,
Kupa ili možda Drava.

Tako teče život kao dan
ili možda kao dugi, lijepi san.

Život teče kao rijeka ili potok,
ali nikad ne stoji kao ribnjak
što presušiti može.

No, kada u djelima pogledamo svijet,
na glavu nam padne led.

Djela nam baš bajna nisu,
ali kad okreneš svijet u zabavu i smijeh,
samo ti nestane onaj led.

Volim život ovakav kakav je,
ne bih ga mijenjala ni za cijeli svijet.

Lucy 21031 4. r.

LiDraNo Blato 2018

KIT

Bio jednom jedan kit,

nikad nije bio sit.

Jeo je planktone i male neone.

Kad bi sjeo za stol, pojeo bi cijeli sjeverni pol.

Pojeo bi dupli big mek! - Dobar tek.

Previše si pojeo, - vikne Posejdon.

Kit mu jezik isplazi, Posejdon ga teško kazni.

- Od sad uvijek budi gladan,

serviram ti to na pladanj.

O tada je naš dragi kit, ušao u mit.

KIKONG 88888 5. r.

Jedna pjesma

Jedna vila

Jedna krila

Jedna Vesna

Jedna pjesma

Jedna pernica

Jedna Mrežnica

Jedna Kupa

Jedna rupa.

Jedna slika

Jedna rika

Jedan čar

Jedan dar.

Jedan pas

Jedan čas

Jedan baj

Jedan kraj.

Lucy 21031 4. r.

Da sam ja pjesnik

(literarni)

Da sam ja pjesnik, budio bih se jako rano da mogu otići na livadu vidjeti rosu na travi i čuti cvrkut ptica.
Sigurno bih želio ostati na toj livadi cijeli dan i zamišljati. Promatrao bih svaki pokret u travi i svakog trenutka bih zapisao pokoji stih. U tim stihovima razgovarao bih sa šarenim bubamarama, pratio bih radišne mrave, a skakavac bi mi šaptao o svim tajnama livade. Od svih zabilješki napisao bih jednu lijepu pjesmu za djecu, na primjer ovakvu:

Život na livadi

Mravi i bubamare u ovu pjesmu žure

Dok skakavci na posao jure.

S neba nam dolaze ptice

Dok seljak dolje u zemlju baca klice.

Dok je sunca i kiše obilate

Lijep je život livade.

SKAKAVAC 12345

5. razred

Osoba kojoj se divim

Osoba kojoj se divim je moja mama. Moja je mama jako hrabra, požrtvovna, pametna, lijepa i skromna. Ona je moj oslonac u svakom trenutku. Uvijek je tu za mene kad je trebam. Ima jako lijepo oči i blago lice. Lijepa je od glave do pete. Pametna je i razumna i moja je desna ruka i utjeha, moja najbolja prijateljica. Cijeli je moj život vezan uz svjetlo njezinih očiju i blagost njezina osmjeha. Srce joj je puno ljubavi, poštovanja i majčinske topline. Ona poštuje sve, mlađe i starije, čak i moju najmlađu sestru.

Moja je majka cvijet koji cvjeta na prekrasnoj livadi. Ona je kao rijetki dijamant koji sjaji. Ona je duga koja poslije kiše donosi sunce, kao snijeg je koji djeca željno iščekuju. Tu je uvijek za pružiti pomoć svima, uvijek opršta, čak i najgorima. Uvijek je nasmijana, pa čak i kad se loše osjeća. Nastoji ne pokazati kada je loše jer želi da mi budemo sretni. Pokušava nam omogućiti sve što nam treba, makar ponekad nema novca. Ona je sve svoje prenijela na nas, svoje idole, svoje ljubavi i svoj zarazni osmijeh.

Moja majka ima sve što trebam. Voljela bih biti kao moja mama kad odrastem.

Palačinka 66666 7. r.

Smijeh kao lijek

Smijeh... Smijeh je poput duge nakon kišnog dana, kao svjetlo u tami...Smijeh je život!

Ali, kada bolje razmislimo, zamislimo kako bi to bilo da se cijeli život smijemo, budemo veseli i sretni. Moramo ipak priznati da bi to bilo pomalo dosadno. Život je sastavljen od sreće i tuge. Evo, zamislimo da je klavir život. Crne tipke na klaviru čine tugu, a bijele tipke čine sreću, no samo tako bijele i crne tipke čine glazbu. Takav je naš cijeli život. Nekada sviramo crne tipke i tada smo tužni, i u životu nam ne ide sve najbolje. Kada sviramo bijele tipke, onda smo veseli i ništa nam dan ne može pokvariti. No, uistinu, moramo svirati i jedne i druge. Ne postoji osoba koja je savršena, niti ona osoba koja ima savršen život. Koliko god u našem životu ima tuge, toliko bi mi tu tugu trebali liječiti. Liječiti? Kako? Postoji li lijek koji liječi tugu? Da, naravno da postoji! Taj čudotvorni lijek trebamo dodati u svoj život svaki dan – smijeh. U životu ima problema i svaki dan se žalimo, ali jesmo li ikad razmislili koliko mi imamo sreće i veselja u životu? Trebamo se veseliti i najmanjim stvarima jer samo tako možemo biti sretni. Ako možemo biti veseli zbog skupih darova, zašto ne biti sretan s malim darovima koji su dani srcem? Sada pokušajmo nešto zamisliti. Shvaćamo li mi koliko smo zapravo sretni s onim što imamo!? Kada se vratimo doma iz škole, na stolu nas čeka topli obrok koji nam je mama skuhalo i još dodala malo svoga čarobnog napitka – ljubavi. Dok mi jedemo taj ručak, uživamo li u svim finim okusima ili ga jedemo samo da bismo ga pojeli? Danas, kada se vratimo doma, pokušajmo osjetiti ljubav i toplinu u tom ručku te se nasmijmo da bismo začinili to jelo tim našim divnim lijekom. Odmah ćemo se osjećati zdravije. Smijmo se kad šetamo ulicom s prijateljima, zatim zatvorimo oči i pokušajmo se sjetiti neke loše stvari koja nam se dogodila toga dana. Mislim da ćemo se sjetiti malo teže, a znamo li zašto? Zato što smo tu nevolju već izlječili osmijehom. Velikim i iskrenim lijekom! Ljudi uvijek govore kako u životu ima tužnih trenutaka, ali u tim trenutcima se uvijek nalazi nešto dobro. Zato sada podigni glavu, nasmiješi se, skupi snagu i reci: „Koliko

god da sam loše, koliko god da danas nije moj dan, imam novu priliku koja se zove sutra i znam da će sutra biti bolje!“

OSMIJEH55555, 8. razred

Što čini sreću?

Jednog sunčanog dana sve mi se loše događalo. Moja mama je morala otići. Bila sam jako tužna jer mamu ne viđam često. Jako sam plakala, gotovo dva dana. Kad sam se smirila, upitala sam djeda: "Djede, što čini sreću? I zašto je ja nemam?" Djed mi odgovori: "Imaš ti mnogo sreće. Pogledaj oko sebe i reci mi što vidiš?" Bila sam zbumjena, zašto da gledam oko sebe, no ipak sam ga poslušala. Pogledala sam oko sebe i shvatila na što je djed mislio.

Sve što sam vidjela, budilo je sreću u meni. Vidjela sam more, stabla, otoke, stare kuće, moje mačke i kornjače. Shvatila sam da sreća nikada ne nestaje i da će ponekad morati trpjeti bol i tugu, ali će uvijek imati sreću.

Uvijek se sjetim što mi je djed rekao. Kad sam tužna, sjetim se mora, otoka, starih kuća, mojih mačaka i kornjače, djeda i, naravno, moje mame. Zato nikada ne mislite da nemate sreću jer ona se ponekad sakrije, ali svaki put se i vrati. U sreći je život i nikada neću odustati od nje jer mislim da sreću ne možeš sasvim izgubiti.

I kada pitate roditelje što čini sreću, ako vam odgovore mobiteli i igračke, recite im da lažu jer sreću čini tvoj dom, tvoj zavičaj, tvoja mama i tata.

Mačak 12131   6. r.

Kampanel

Svako jutro bude ga galebi,

što po moru skriču.

Malo poslin mora slušat dicu

koja po štradama pu skule viču.

Šiloko i bura tuku ga s bande,

Dok drito stoji i gleda verande.

Marete mlate o zidine sive.

Koliko judi pasa na oba dvi rive!?

Maestral mu liti stare kosti hladi,

blagon rukon kamene mu gladi.

Gleda u modro more u konalu,

vonjaju pomade na bilemu žalu.

Ako se izgara zagleda malo boje,

može pročitat penžjonerima foje.

U puno godina velo znanje je uspi steć,

samo van to ni hoti reć.

Kampanel - crkveni zvonik

Skriču – klikću

Pu - prema

Štrade – ulice

Šiloko – jugo

S bande – sa strane

Drito – uspravno

Marete – valovi

Vonjaju - mirišu

Judi – ljudi

Velo - veliko

Pomade – kreme za sunčanje

Penžjonerima – umirovljenicima

Hoti - htio, htjeti

OBLUTAK 20704, 7. razred

PUSTOŠ U MISTU

Šetan, nikoga ni,

čujen, nigdi zuji.

Vitar to uporno huji,

lišće po štradama nosi,

u stahu pivaju kosi.

Usahle oči napuštene kuće

išću dicu i boje dane,

a zeleni brščan u kobnom zagrljaju

nanosi joj zadnje, smrtonosne rane.

Grane se gungaju.

Kuški laju.

Pustoš u mistu.

Tmuran dan

ide svome kraju.

SEKA 31113 8. r.

Priča jedne školske torbe

Zdravo dragi svi, ja sam školska torba, a zovem se Punotorba Teškić. Veselim se svakom školskom danu. Mrzim subotu i nedjelju. Moj nosač je Antun Višeklinić. On je jako zločest prema svima, ali mi se čini da je iznutra vrlo dobar. Nikad ne piše domaće rade. Znate li kako je teško otići onda u školu bez ijednog domaćeg rada? Znate li kako je kad vam se drugi smiju!? Oprostite zbog povišenog tona. Antun kaže da je škola za "luzere" i "strebera" poput Anice, Marije i Lucije. On misli da je tekst hrpa znakova razbacanih amo-tamo. Jednom je zbog toga napisao da je lopta opisni pridjev jer opisuje nešto okruglo. Zato sam se skrila pod krevet da me ne može pronaći. Ali je vrlo mudar i brzo me je pronašao.

Svi misle da je on bez strahova, no navečer ga mogu čuti kako jeca jer se boji mraka. Vrlo ga je strah da mu se ne povrijedi pozicija u razredu. No jednog dana učiteljica je rekla da neće ići na izlet dok svima hrvatski ne bude najmanje tri. On je jako volio izlete, ali je i jedini imao jedinicu. Cijeli se razred okrenuo protiv njega i tada je postao jako tužan. Doma je plakao, a meni ga je bilo jako žao. Nakon kratkog vremena plakanja, oprilike dva sata, krenuo je učiti. U dva dana je uspio ispraviti hrvatski. Svi sretni išli na izlet, a Antun je i dalje nastavio učiti. Pitate se zašto? Mama mu je kupila čokoladu, a on obožava čokoladu i tada je rekao da će od sada učiti. Isto ponekad poleti jedinica, ali teško.

Bilbo 17125 6. r.

GUSTRINA

Puni se, prazni se,
Boga za kap vode moli,
kiša pojí dušu njenu,
sunce mori,
mori izmorenu,
crpi snagu,
crpi život,
kripi čejad primorenu,
zna múčat,
zna trpit,
hoće volit,
hoće jubit.

Sve može, čuva, štiti,
baš sve one što tu hodu,
sebe daje,
daje
vodu.

BEKA12345 7.r.

JA SAM OBLAK

Gore visoko

gdje ljudski pogled rijetko svraća,

gore visoko

nasred velikog modrog platna

lebdio je malen,

raščupan,

paperjast,

kao pamuk nježan

oblak jedan.

I plovio je zrakom daleko,

daleko od svijeta,

njišući se polako

nošen vjetrom,

zamišljen i sjetan.

I promatrao je

u letu

oblake zanesene

danjim svjetлом.

Gledao je kako ptice lete

ukrug

i prisjećao se
kako im je nekoć davno,
vrlo davno bio drag.

Plakao je taj mali oblak,
plakao je kišu suza,
Zibao ga vjetar,
njihao ga vjetar,
gurao ga vjetar dalje,
dalje u beskraj.

Tamo gore,
gore visoko,
daleko od svijeta,
jedri zrakom,
malen,
raščupan,
paperjast, kao pamuk nježan,
oblak jedan.

A vjetar puše i puše...

OBLAK234, 8.razred

Iz šalice čaja

Čaj. Mirno sunčano jesensko jutro. Pijem čaj nakon dugo vremena – i to čaj od kamilice. Sjećam se, baš je takav čaj pio *barba* Tihomir sjedeći u svojoj stolici za ljuljanje. Uvijek je bio nasmijan. Sjećam se tih hladnih zima provedenih na Gornjem Bukovcu. Ali te se zime nisu činile tako strašne uz toplinu što su mi pružali teta Mirjana i *barba* Tihomir. Sjećam se prvih pokušaja stvaranja melodija na starom raštimanom klaviru. Zvuk je bio nepodnošljiv, ali to njima nije smetalo. Oni su me uvijek poticali da nastavim i borim se za sve u životu. Sjećam se posljednjeg našeg pozdrava. Bio sam samo razigrani šestogodišnjak koji nije mogao shvatiti zašto oni plaču dok se pozdravljuju s mojim roditeljima koji me vode u daleku Korčulu. Sjećam se proljetnog jutra i uplakanog lica tete Mirjane. Sjećam se tuge koja se mogla osjetiti u zraku tog toplog jutra na Mirogoju. A ja, ja nisam plakao. Ja nisam shvaćao koji sam uzor, koju potporu, koji izvor radosti i veselja izgubio. Sjećam se *barbe* Tihomira...

Šnjur 12345

4. razred

Priča staroga stabla

Jednog sunčanog dana igrala sam se da sam ja čuvarica čarobne šume. Bližila se večer. Išla sam u krevet. Kada sam legla u krevet, na pamet mi je pala jedna misao. Zaželjet ću da sanjam o čarobnoj šumi i o tome kako sam čuvarica najrjeđeg, najljepšeg i najčarobnijeg starog stabla. Toliko sam željela zaspati, ali te se oči nisu željele odmoriti.

Zaspala sam. Počeo je san.

Došla sam kraj jedne male kućice. U njoj je bila čarobna oprema. Kad sam izašla, potrčala sam do šume. Kako li sam je gledala. Stabla su bila peterostruko veća od mene, šuma se činila kao da nema kraja, lišće je bilo zlatno-plave boje, a zemlja je bila puna čarobnih točkica, grmovi su bili puni ukusnih plodova. Vrijeme je bilo sunčano s malo vjetra.

Zatvorila sam oči i zamislila lijepog jednoroga s dugim šarenim repom.

Kada sam otvorila oči, kraj mene je stajao jednorog baš onakav kakvog sam zamislila. Rekao mi je: "Dobar dan." "Što?!" viknula sam. Zar ovaj može i govoriti? "Da, mogu."

Na ovo će se biti teško naviknuti. On mi je rekao da se popnem na njega. "To!" viknula sam ja. Dok sam jahala na njemu, u sebi sam rekla: "Ovo je moj san!"

Došli smo do jedne livade. Čnila se potpuno prazna i obična, kao da je tužna. Kada sam zakoračila na livadu, stvorilo se stablo. Izgledalo je staro i tužno. Krošnje su bile suhe i žute, to se stablo doimalo tako staro i nemoćno. Prišla sam i pitala ga: "Jesi li dobro?" Ono je reklo: "Ne baš, bilo je i boljih dana." Zamolila sam ga da mi ispriča svoju priču. Počelo mi je pričati. Prvo je reklo da je ono, kada je bilo mlado, bilo čarobno stablo. Moglo je dati plodove koji mogu izlječiti sve, a koji su i jako ukusni. Reklo je da se puno smijalo kada je bilo mlado. Ali da mu se dogodila jedna velika nevolja. Kada je bio prvi dan zime, došli su drvosječe i posjekli sve njegove prijatelje. Od toga dana je tužno. Nakon te tužne priče suza se spustila na njegovo lice. Ja sam se digla i svojom rukom obrisala mu suzu. Kada sam ga dotakla, ono se nasmijalo. Jednorog mi reče: "Povezala si se s njime." Zamahnula sam rukom i leptiri su došli, lupila sam nogom o tlo i došle su krtice.

Tako sam dobila moći. Ptičice su mi stavile krunu na glavu i svi su mi se poklonili. Tada sam trebala ići kući. Ja nisam šetala, već sam do kuće letjela. Mami sam pričala o čudnom snu, ona se nasmije i reče: "Dječja mašta!"

Lucy 21031   4. r.

Priča o zaboravljanju

Bi san tvrdo mali kad san poče fatigat po kući, a i kalo živine. Ujutro vele rano bi vajalo nahranit i napojit živo. Mat bi se najidila ako ih nisan sredi. Nesrićni tovar ti je bi i tonobil i traktor. Kagod mi se činilo da su beštije puno važnije od mene.

Sjećan se kako san jednega jutra bi jadno gladan. Učini san svoj posal u skuli. Vrtin se po dvoru „Di je mat?“. Nje ni nindi. U dvoru je parićala maštil pun vrile vode, peču kocke sapluna(sama ga je varila od kauštike) . Aha, prat će robu. To će jon vazet cilo jutro. Ali danas je ponedeljak, danas peče kruh na cilu setemanu, danas je najboji, mek, frežak. Ma di je ona oli me je zaboravila?

Ji bi i kupus na tabak od sinoć da ga ima. Inače ga ne volin, riga mi se na nje. Stalno ga jimo. Ali što ćeš? Moraš ga jist inače ćeš čapat koju jer si obistan.

Buškadur! U konobi je buškadur. Gleda ga ki Gospodina. Visi s plafuna da ga ne bi miši obašli. Kad god ga mat otvori, obid bude boji. Gledan na što bi se uspe pa da vidin što je u njemu. Moga bi se najist svega. Ja, ko paden, ubit će me mat ki onda kad san dobota upa u gustrinu jer san hti sam napunit lamin vode da vidu kako san jak.

Svi su bili višji i jači od mene. U svemu su me pobjeđivali. Čak i u skupljanju „onega“ od tovara i mazge sto puti. Tun san možda moga pobijedit, ali meni se one „balotice“ nisu svidjale.

Stariji su nas uvjeravali da živina ji samo goršćicu i travu i da tun nema suroda. Ispalo je da su te beštije puno čišće nego min, a i ono što „onide“ je korisno za vrtal.

Nama je dici to isprva bilo sumjivo, ali onda smo se počeli natjecati ko će tega skupiti više i pomalo smo zaboravljeni što kupimo. Jan ne. Nisan moga. Bi san nikako oprezan. Druga bi dica donosila doma pune vriće tega „gnjojiva“, a jan slabo.

„A buškadur? Što je u njemu bilo?“ Taman da će se uspet do njega kad začujen iz dvora: „Ivane mali, hodi zlato moje, ispekla san ti kruh i stoplila mliko“. Buškadur me više ni zanima. Srce mi zaigra. Ni me zaboravila.

Moram o moru

Viđam ga svaki dan. Kad idem u školu, kad se šetam gradom ili bilo kojim mjestom na mom otoku – more je tu. Velika plava površina okružena dalekim planinama, a u sredini toga prizora smjestio se stari grad Korčula. Ima li ljepše slike? Nju vam ja viđam svako jutro kada se na putu do škole spuštам niz brdo. Kako godine prolaze, tako se sve više navikavam na ljepote moga zavičaja pa ga više uopće ne promatram. More mi je ispred nosa, a ja, zaokupljena školskim brigama, ne razmišljam o tome koliko sam sretna što živim na otoku okružena morem.

Ipak, sjećam se jednog događaja prije nekoliko godina. Bila sam u Zagrebu i u to sam vrijeme mislila da je to najljepši grad u cijeloj Hrvatskoj. Oduševili su me velike zgrade, trgovci, a posebice tramvaji. Ne znam govorim li ovo samo zato što sam otočanka, ali nakon nekoliko dana provedenih u Zagrebu počela sam osjećati tjeskobu. Povrh cijele te raskoši i veličine grada, nešto mi je nedostajalo. Jesam li bila gladna? Jesam li bila žedna? Je li mi bilo vruće ili hladno možda? Postavljala sam sebi svakakva pitanja, ali nisam nalazila odgovor. Onda sam počela osjećati smog u zraku. I tada sam shvatila – nedostaje mi more. Nedostajao mi je onaj miris kojim samo more miriše. Hodajući među neboderima cijelo sam vrijeme imala osjećaj da će, ako budem hodala dalje, negdje među tim zgradama iskrasnuti veliko dobro more. No to se nije dogodilo. Oko mene bile su zgrade, a u daljinici još više zgrada, kao da se neprekidno nižu. I taj osjećaj da će se more ukazati negdje među tim kućerinama nije me napuštao. Nedostajala mi je jednostavnost moga kraja. U životu mi ne trebaju raskošne zgrade, ni tramvaji, ni ogromni trgovci... Samo želim gledati more svaki dan. Želim ga vidjeti na putu do škole, želim šetati njegovim obalama i udisati njegov miris.

Gledam turiste kako šetaju mojim gradom. Uvijek su tako uzbuđeni kada dođu do mora i osjete sve čari Korčule. Odmah izvade svoje *selfie* štapove i fotografiraju sebe s morem u pozadini. Budući da su uglavnom iz velikih gradova gdje se ne može tako lako doći do mora, ne očekujem da shvate što je ljubav prema moru. More njima nikada neće biti ništa više do lijepo pozadine za fotografiranje. Ne vide oni pravu ljepotu mora jer da je vide, nikada se ne bi htjeli vratiti u veliki zagušljivi grad.

Bliži se ljeto, a ja ne mogu dočekati da se bacim u veliko plavetnilo. Iz daljine izgleda tako beskrajno i mirno dok u njemu vrvi život. Na površini galebovi, a u dubini ribe, rakovi, ježinci... Treba uzeti vremena za promotriti sve ljepote mora. Treba se prošetati obalom i udahnuti svježi morski zrak. I sve će nam brige odnijeti valovi.

Pirka 12345

2. razred

Moja plavca u prošlost brodi

Mrzim kišu.

Sinoć sam mu obećao da ćemo danas ići puštati zmaja.

Da će biti vjetrovito, toliko vjetrovito da možda i mi poletimo sa zmajem, da ćemo dohvati oblake, da će se sva djeca diviti kako on sam, sasvim sam, zna tako vješto voditi zmaja kroz te nedostižne nebeske visine, kroz taj plavi beskraj, gdje lete ptice, i ogromni avioni, prepuni znatiželjnih putnika koji će priljubiti svoja lica na prozore i zadržati promatrati tog plavo-zelenog zmaja i mahati mu. Čak mi je objasnio da ga neće puštati previše visoko, jer ne želi zbuniti pilota, naravno, i jer voli ptice, ne želi ih ometati da ne bi možda pogriješile u kojem smjeru je jug, jer tko zna kako ga sve one uvijek uspiju pronaći, tko zna kako sve one uvijek putuju zajedno u isto vrijeme, zašto ljudi nisu složni kao ptice, zašto ljudi ne mogu letjeti...

Ništa od toga.

Nisam uvijek mrzio kišu. Uopće ne znam kad sam je počeo mrziti. Zapravo, kao dijete sam obožavao kišne dane.

Nikada ne spavam kad ovako pljušti. Mnoge to uspavljaju, znam, ali ja se jednostavno ne mogu smiriti, ne dok čujem njen neprestano lupkanje o prozor i zavijanje vjetra kroz tanke grane nedužnih stabala. Naslonjen na ledeni prozor, kroz kapljice koje kao da se utrkuju klizeći po staklu, gledam u iskrivljene obrise uličnih svjetiljki, u svjetla automobila, koji povremeno prođu preko ceste (bolje rečeno, preko jedne velike lokve s par otočića asfalta), i zaliju susjedine pelargonije. Gore, u maglom obavijeno sivilo, u tisuće iglica koje kao da se spuštaju ravno prema meni kroz taj teški zrak. Tužno, tužno, tužno. Točno se sjećam dana kad me je baka naučila praviti brodove od papira. Tada je za mene to bila čarolija, ta preobrazba dosadnog bijelog papira u najzanimljiviju stvar na svijetu, u brodove na koje bih napisao svoje ime i puštao ih niz rijeku kad god bismo otišli u šetnju, uvjeren da će ih pronaći djeca iz nekog susjednog sela i pitati se tko sam, a možda me čak i potraže.

I na kišne dane, ja, i cijela družba iz ulice bismo skakali po lokvama, mokri do kože, ne mareći za vikanja naših majki kako ćemo se prehladiti, gledali bismo u nebo, puštali da nam kapljice padaju niz obraze, na usne, na otvorene dlanove. Povremeno bismo utrčali u moju kuću cijeli blatnjavi, još više naljutili mamu, jer bismo smočili njen turski tepih, i napravili par brodića, i puštali ih niz sitne bujice uz cestu i gledali kako plove, bez mornara, bez kormilara, bez zapovjednika, bez luke i kapetana, samo sa strujom da ih nosi, sve dok se ne natope vodom.

Mrzim kišu. Uvijek sam ovakav kad pada. Pretjerano introspektivan i krajnje patetičan. Ne mogu si pomoći, izgleda.

Ne mogu vezati misli i staviti sve komadiće navirućih sjećanja sa strane. Pokušao sam u više navrata zapisati koju riječ o tome kako bih dokazao sam sebi kako idealiziram nešto tako dječje, tako priprosto, obično, jer ja više nisam dijete, ja ne patim za brodićima, ali sve što započnem završi zgužvano u smeću, svaka misao mi se čini tako tanka i nepotpuna kad ju stavim na papir, tako ništavna, tako prazna.

Nedovoljna. Beznačajna. Toliko o mojoj karijeri pisca.

Ne znam gdje su danas ta djeca, sada već ljudi, iz ulice. Moja obitelj se preselila kad je baka umrla, i svakog od nas je, izgleda, odnijela neka druga struja. Nekima još uvijek čestitam rođendan i Božić, ali to je sve. Sve što je ostalo od tih dana mog djetinjstva su moja sjećanja, na brodove, na kišu, na blatne čizmice, na baku. Ljudi koji su mi nekoć bili najvažniji u životu sada su ništa više od jedne sjene, sjene koja bdije nad mojim mislima, koja me ponekad obuzme, i poželim se samo vratiti u to vrijeme na barem jedan dan, na jedan sat. Bar na minutu, otploviti u prošlost, i onda nestati, zajedno s brodovima, vratiti se ovdje gdje sam sada. Na samo jedan tren ponovo doživjeti tu iskrenu, djetinju sreću trenutka, neopterećenost ičime što nadolazi, u dane kada nisam znao da stvaram svoja najljepša sjećanja. Da bar sada mogu pustiti jedan papirnat brod da nas pronađe tamo, u tom vremenu, da nam kaže koliko vrijedi taj komad papira.

Ali to je vrijeme odavno izgubljeno.

Mrzim kišu.

Saberi se. Uskoro si odrastao čovjek. Jutro je. Nikola će se svakog trenutka probuditi, jer vikendom uvijek ustane rano, jer zašto bi spavao kad ne ide u vrtić, kad može biti doma, kad može ići u park, kad ne mora ići rano spavati, kad može raditi što želi i biti lijep koliko želi jer je vikend, ta čarobna dva dana kad je sve moguće, kad može ići puštati zmajeve u svako doba dana.

Danas neće moći ništa od toga, jer kiši. Već vidim njegovo razočarano lice, čujem u mislima taj tužni glasić: ali braco je obećao da ćemo ići puštati zmaja, braco je lagao, jer kiša pada i zmaj ne može letjeti, a braco je obećao, *obećao*, a kad nekome nešto obećaš moraš to napraviti, i nije lijepo lagati, i kad će prestati kiša, i želim puštati zmaja, želim puštati zmaja...

Naravno da želi. Želi stvarati ona radošću ispunjena sjećanja koja mene još uvijek ne ostavljaju. Možda mu se svidi ideja da umjesto zmajeva napravimo brodiće i gledamo ih kako plove u lokvici u našem dvorištu...

51199 KLOKAN 4.r

Notturno

Slušaj tihu melodiju,

Noći ove tajanstvene.

Kako gorke suze liju,

Kako cvatu ruže crvene.

Guta sve tama

I potok već tu nije,

Ta nevidljiva crna dama,

Svaku dušu prekrije.

I ja stadoh tamo,

Da se skrijem

Ispod zvijezda od ebanovine.

U grmu punom ružica

Moje Majke domovine.

I onuda prođe vlak...

Piskutavog li zvuka!

Pade još veći mrak,

A mene dotakne nečija

Blaga ruka.

09452PJESNIK
1.R

Novinarski radovi

SLIČICE S EKSKURZIJE

U Puli

(novinarski)

Gledajući vozačevu čelavu glavu u retrovizoru, željno sam čekao ulazak u Pulu. Autobus je glasno kreštao od silnog pjevanja i vikanja. Dok kroz prozor iščitavam razne grafite i znakove, primjećujem dvije dominantne boje: zelenu i žutu, prema uzoru na tamošnji nogometni klub, *Istru 1961.*, koji trenutno nastupa u Prvoj HNL.

Napokon smo se iskrcali u luci u kojoj je sjalo sunce, ali nas je ono samo zavaralo, jer je puhalo oštra bura. Vodič nas je poveo po gradskim ulicama, koje su, onako pune vrtova, davale život gradu. Nakon kratke šetnje, došli smo do uskog tunela koji je vodio do unutrašnjosti pulske Arene. To je jedan od najbolje sačuvanih amfiteatara na svijetu, kao i jedan od najvećih i starijih. Igre gladijatora na pješčanom i krvavom tlu znale su trajati i mjesecima, tako da su se ljubitelji ovakvih događaja trebali žrtvovati. Danas se, pak, Arena koristi za mnoge koncerne, nastupe i zabave. Pri izlasku sam proučio i suvenirnicu, ali su cijene bile previsoke.

I opet šetnja. Ulice su postajale sve uže i kamenitije. Prošli smo pokraj zgrade Zajednice Talijana, koji su u Istri najveća manjina te su zato gotovo sve ploče dvojezične: na hrvatskom i talijanskom jeziku. Ušli smo u Stari grad i prolazimo ispod poznatog Slavoluka braće Sergijevaca. Ulice su tjesne, a mnogo turista i trgovina to dodatno pojačava. Dolazimo na forum ispred Augustova hrama gdje nam vodič daje slobodnih sat vremena. Zanimljivo je da se veliko brodogradilište, većinom za tankere, nalazi samo 50-ak metara od foruma, tj. centra grada!

Svi imaju različito poimanje slobodnog vremena: neki kupuju odjeću, neki sjedaju u kafiće, a neki se samo šetaju uokolo. Ipak, došlo je vrijeme za odlazak. Svi već jedva čekaju ručak u restoranu kraj Fažane, ali tamo prvo treba doći...

Intervju s posljednjim korčulanskim brodograditeljem

ZANAT U IZUMIRANJU

Marin Šale (83) jedini je preostali korčulanski brodograditelj. Nekad slavna korčulanska drvena brodogradnja 1913. g. brojila je preko 130 brodograditelja koji su radili u 40, što brodogradilišta, što radiona i izrađivali te popravljali preko tristo brodova godišnje. S Marinom Šaletom razgovarao sam u Žrnovskoj Banji u njegovoj radionici okružen starim strojevima i alatima uredno složenim o zid.

Kako ste odlučili postati brodograditelj ili kako su se školovali brodograditelji?

To je već bi moj otac, pa san eto i ja. Ja sam prvo hoti učit nešto drugo, ali je tamo bilo puno šegrti, pa to nisan moga. Tako sam poša u brodogradnju. Završi san sedmogodišnju osnovnu školu s položenom malom maturom. Zatim san iša u zanatsku školu ode u Korčuli koja je trajala tri godine. Zbog položene male mature nisan triba poć u prvi razred, nego odma u drugi. I tako san ja na raboti učini godinu više. Tako je počelo...

Sjećate li se vašeg prvog broda kojeg ste radili?

Dok sam bi šegrt, mi šegrti radili smo male brodice, ne puno velike, nekih sedam, osam, najviše devet metri dužine. Zanat sam uči kod Vicka Sesse Orajta koji je ima škver i baraku na Plokati u Korčuli. Nije onda bilo turizma. Kasnije su se neki uključili u turizam sa starim brodovima koje bi preuredili jer onda je drvo na brodovima trajalo dugo, a ne kako sada.

Koliko je bitna kvaliteta drva?

Sada se drvo bere van sezone i što se dogodi - drvo brzo istruni, propade. Drvo treba rezat dva puta godišnje: u siječnju i između Vele i Male Gospe. Te su dvi sjeće najbolje. I drugačije je drvo koje je raslo na ledini i ono koje je bilo u kršu. Ono s krša je puno bolje, čvršće je i manje propada...kako i čovik!

Možete li reći koliko ste metara brodova izgradili i koliko bi iznosila povorka brodova?

Mislim da je tu negdi malo više od kilometra, kad bi dodirnu jedan drugog. Dakle, ima ih stotinu i tridesetak komada! To su bili brodovi preko 10 metara! Čak je bi jedan koji ni sta u radionu nego je viri

vanka radione pet metara. Sedamnaest metara je bi dug! Točno mogu reći ih sve po imenima, imam spisak svega tog, sve je to dokumentirano.

Što nam možete reći o ovim strojevima koji su ovdje? Djeluju dosta staro, skoro kao muzejski primjerici?!

To su strojevi koji su kupljeni...ima već nekih pedesetak godina. Najmlađi je napravljen u Zagrebu 1946. godine. Ali, svi su u pogonu, sve radi. Ako i dođe kaki kvar, mogu sve sam riješiti. I kad san ih kupi, nisu bili novi i sve san ih sam remontira. Ovaj stroj ima preko tonu i po, a ne kako ovi danas, koje ja sam mogu stavit pod ruku i ponit. Ja san neki dan na makinu opet uhiti dva prsta! Srećom, ni to ništa! Šalin se da sam ih hti poravnat, ali opet su ostali isti, opet su krivi... Malo smiha.

A što je to legendarna buška, i je li se nasljeđivala kao obiteljska tradicija, ili ...?

E, ... to je velika procedura da ti ja to objasnin. Interesirali su se mnogi o tom... Buška je prvi početak brodogradnje. To je ovo ode (*pokazuje na zakrivljene drvene komade*), to su ti šabloni koje san ja napravi. O tome treba razmišljat, a ne samo kopirat.

Postojali su obiteljski zakoni, nepisani, po kojima se nikad nikomu nije pokazala. To se ni prenosilo iz oca na sina, čak ni očevi sinovima nisu kazali, nego onaj koji je bi kao rođen za tu vrstu posla, talentiran, on je dokuči sam. Dosta je starih meštari u Korčuli znalo za bušku, međutim, oni su umrli. Bilo je situacija kad bi stari meštar obilježava rebra pa bi ga šegrti gledali iskraja ne bi li nešto dokučili, krali su jedni drugima znanje. Međutim, takvo njihovo znanje pada u vodu, jer oni ne znaju niti početak, ni svršetak, ne znaju je rabbit, ne znaju čemu to. Po noći, kad spin, ja i tad mislim o temu. To je moja meditacija.

Nije mi to baš jasno...

Teško je jednom čoviku koji je nikad ni vidi to objasnit. Zapravo, to je nauka. Mislin da je to izašlo gori iz Perzijskog zaljeva, stari Asirci su radili s tin, Arapi. Ta buška je nešto nevjerojatno. I što je interesantno, za svaki brod nije ista. Različite su u dimenzijama. Znači, morate prvo nacrtati brod, i iz

njega po buški izvadit elemente. A za znat nacrtat brod, e..., onda morate imati štogod i u glavi. Znači, moraš znat, jednostavno moraš to imat u sebi.

S čime se može usporediti gradnja drvenog broda?

U velom brodogradilištu je bilo desetak radnika kalafata. Imali su specijalne male tvorničke čekiće koji su iz Amerike doneseni i dlijeta kojim guraju pamuk u šavove na oplatu. I kad bi oni u jednoj radioni to radili, to bi zujilo, muzika je nula prema tomu. Ne znam može li se uopće tako nešto improvizirat u obliku muzike i napisat za note. To je nevjerojatno, nevjerojatno! To ne more bit svak, moraš to bit, od rođenja do smrti s njom, onda ćeš znat nešto! Meni je ža što je to propalo. Jer, kad vi dođete u jednu radionu koja je dobro opskrbljena s meštrima, brodicama, to je nešto za vidjet. To je umjetnička struka!

A jeste li pokušavali naći nasljednika?

Ne, jednostavno nemam zašto. Ne postoji na otoku Korčuli razlog zašto, tu su temelji brodogradnje potpuno nestali. Nemate ni kupca. A u zadnjih dvadeset i pet godina nisam napravi nijednog novog broda, osim evo ovog tu ispred radione kojeg ne mogu prodat. Na žalost! A u privatnika važi ova stvar: moraš zaradit tri plaće u misec dana – jednu za sebe, jednu za gazdu i treću za državu. Ni to neostvarivo, ali nemate komu prodat!

Baš sami, sami radite...? Bez ičije pomoći?

Je, žena bi mi pridržala komad ako mi je bi dug, ali ja bi se mnogo puti snaša i bez nje, jer bi ona mene izranjivala (*smije se*).

Sigurno ste nekad jedva dočekali da završite brod, da ga maknete iz radione?

Brod se krsti tri puta. Prvo ga krstite kad ga postavljate na kobilicu. Tad mora past dobra marendi. Kad ga zatvorite, onda isto treba past marendi, to je drugi put. U nas je običaj da čovik koji je naruči brod mora zabit zadnju brokvu, a mi bi ga malo zafrkli pa bi mu glavu od brokve nalojili. On bi je skrivi i ne bi moga zabit brokvu, pa bi nastao smih. I treći put se brod krsti kad se porinije. Tad se pivalo sve one lipe pisme, bilo je bandiri, prava fešta! To su bili najlipši trenuci, kad je nešto gotovo. Sritan je onaj koji je radi i onaj za koga se radilo.

Kad bi vi birali neki tip broda, koji bi vam bio najdraži?

Meni su svi lipi. Onda su se radili oni klasični, a danas, što god vas je volja. Imate tu nekoliko, imate tu kaića dosta, imate pasara, leuta, imate ribarica, imate guci,..., svi su lipi, svaki bi bi posebnost za sebe. Ne bi moga izdvojiti nešto posebno. O brodogradnji, to je velika priča. Imam dva unuka koji su išli drugačije. Ni to ludo, to je možda i pametno s njihove strane, ali za mene to je zaništa. Nema govora o ničemu. I zato neka ti mater nađe neku veliku debelu knjigu, to je jedino što ti se može dat.

Izlazeći iz velike stare radione, u kojoj dosta toga i nisam shvatio, osjetio sam lagaju bol u duši. U rukama ovog čovjeka umire neprocjenjivi dio Dalmacije. Drvena brodogradnja na otoku Korčuli izumire s ovim dragim starcem jer teško je održavati drvene brodove, treba ih svake godine izvaditi iz mora i brinuti se o njima kao o ljubimcima. No, današnji ljudi nemaju vremena zbog posla i ostalih obveza pa biraju plastične. Ja ču jednom birati drevnu i to će biti, kako kaže šjor Marin, moja meditacija.

ČIMAVICA 11111 6. r.

Druženje učenika OŠ Petra Kanavelića s predsjednicom RH

(izvješće)

I to se dogodilo: predsjednica Republike Hrvatske Kolinda Grabar Kitarović posjetila je naš grad Korčulu, a povodom njenog dolaska mi, učenici OŠ Petra Kanavelića, održali smo prigodan doček u kinosalu. Predsjednicu je dočekao zbor s našom himnom "Lijepa naša domovino". Priča se da je zbor izmamio Predsjednici suze na lice, stvarno su dobri...

Nakon zbora Marin Milat pročitao je svoju nagrađenu priču s ovogodišnjeg državnog Liderana. Ravnatelj Velebit Veršić prikladnim govorom pozdravio je Predsjednicu i predstavio našu školu, nakon čega je zbor otpjevao pjesmu o Korčuli Dinka Andrijića.

Tada smo saznali i razlog ovog susreta. Naime, u tijeku je projekt „Hrvatska čita“ u sklopu kojeg predsjednica posjećuje škole, čitamo priče, razgovaramo o čitanju i postavljamo razna pitanja.

U goste nam je Predsjednica, kao veliko iznenađenje, dovela jednog od najpoznatijih pisaca za djecu Luka Paljetka.

Uz naše učenike Grgura i Petra, Luko Paljetak i Predsjednica čitali su pjesme po želji iz zbirke pjesama „Miševi i mačke naglavačke“.

Predsjednica je s nama podijelila da joj je čitanje bilo, i još je uvijek, jedna od najdražih aktivnosti. Pričala je o tome za što je sve čitanje važno i koliko se čitanjem može napredovati. I da, na žalost, prosječan građanin Hrvatske pročita manje od jedne knjige godišnje.

Nakon toga uslijedio je dio koji smo svi nestrpljivo iščekivali, postavljanje pitanja Predsjednici.

U razgovoru smo saznali da je u djetinjstvu imala i pse i mačke kao ljubimce, omiljeni sportovi su joj nogomet i hokej (koje je igrala), svih osam godina osnovne škole bila je predsjednica razreda – stoga joj ovo nije ništa novo ;).

Neki su nas učenici oduševili svojom hrabrošću. Jedna učenica prvog razreda postavila je bez straha pitanje: „Kako ste vi postali predsjednica ciiile Korčule?“ Sve nas je odmah i nasmijala, i raznježila. Jedan učenik je smogao hrabrosti da je zagrli, drugi je zamolio za selfie, a bilo je i domišljatih pitanja kao “Jeste li došli avionom ili trajektom?“ ili „Hoćete li uvesti vojni rok?“.

Ma pitalo se svašta, na sve nam je strpljivo odgovarala. Važno je da smo se svi dobro nasmijali i zabavili. Nadamo se da će biti još ovakvih zabavnih susreta i događanja!

Vjeko 50000

7. razred

SLIČICE S EKSKURZIJE

Poreč

(novinarski)

U Poreču, najuspješnijoj ljetnoj turističkoj destinaciji i jednom od najvećih gradova Istre, na svakom se koraku osjeća dah prošlosti, ali i dodir novog vremena.

Već na prvi pogled ovaj me grad osvojio svojom ljepotom. Poreč se smjestio na zapadnoj obali poluotoka Istre. Okupan suncem leži uz ogledalo mora, a kamenom popločane ulice blistaju zanosno.

U 14. i 15. stoljeću bio je grad trgovaca i obrtnika. Nakon Drugog svjetskog rata pripada Jugoslaviji, a kad je Hrvatska proglašila neovisnost 1991., Poreč kao hrvatski grad ulazi u 21. stoljeće.

Prvo posjećujemo Eufrazijevu baziliku, jedan od najljepših sačuvanih spomenika rane bizantske umjetnosti na Sredozemlju. Izgrađena je u 6. stoljeću na mjestu ranokršćanske crkve, u vrijeme biskupa Eufrazija i cara Justinijana I., a nalazi se u biskupskom kompleksu. Godine 1997. UNESCO ju je uvrstio u popis svjetske kulturne baštine.

Nakon obilaska Bazilike prolazimo pored lijepih restorana, banki, trgovina. Svuda blještavilo. Sve su fasade uređene, a neke izgledaju doista neobično. Ulice su vrlo uredne, kante za smeće nalaze se na mnogim mjestima, a na svakoj zemljanoj površini zasađeno je raznoliko cvijeće.

Stari je grad sačuvao raspored ulica starorimskog castruma. Glavne ulice, *Dekumanus* i *Castro Maximus*, još uvijek su sačuvane u drevnom obliku. *Marafor* je bio rimski trg (forum) s dva hrama. Jedan od njih, podignut u 1. stoljeću, posvećen je rimskom bogu Neptunu. Nailazimo na galerije i umjetničke radionice koje su me oduševile jer su vrlo zanimljive i živopisne. Tu se može pronaći štošta: ručno rađeni drveni brodići, slike napravljene olovkom, ulja na platnu, prekrasni kameni suveniri...

Drago mi je što nisam propustio putovanje u Poreč. Napuštam ga obogaćen brojnim ljepotama i novim spoznajama.

AVANTURA21918

Ovisnost o internetu

članak

(novinarski)

Kad se internet razvio, odmah je svim ljudima olakšao snalaženje u životu. Internet nam može pomoći u rješavanju skoro svih komunikacijskih problema. Više ne moramo odlaziti od kuće do kuće s pismima za prijatelje kad imamo internet.

Ali internet može i zagorčati život, djeci i odraslima. Često možemo čuti da je mnoge ljude internet opsejо. Kad igramo igrice i čitamo vijesti, bilo bi dobro da ne ostanemo pred ekranom duže od pola sata, jer nam dugotrajno gledanje u ekran može oslabjeti vid. Jedan mi je prijatelj ispričao da je igrao igrice i toliko se uživio da nije uopće čuo glasove svojih roditelja.

Danas za djecu koja su ovisna o internetu postoje i posebni centri za liječenje. Zbog ovisnosti o internetu djeca mogu potpuno zanemariti školu i ostati za računalom cijeli svoj život. Mnoga današnja djeca su i pretila zato što se ne kreću, ne izlaze na svjež zrak i ne bave se nikakvim sportom.

Problem ovisnosti o internetu može riješiti samo nadzor roditelja. Svako dijete trebalo bi imati roditelja uza se kad igra igrice, da mu roditelj preporuči pravu igricu za njegovu dob.

Nakon razmišljanja o ovoj temi poručujem djeci i odraslima: internet može biti opasna stvar, zato ga nemojte upotrebljavati ako sebi ne znate odrediti mjeru.

VIRUS 11111
5. razred

Ne nasjedaj reklami!

članak

(novinarski)

Joj, kako oni naivni ljudi nasjedaju na reklame pa troše novce zdravo za gotovo! Kad bi samo pogledali malo bolje, lako bi mogli vidjeti prijevaru.

Ipak, neke reklame su dobre, npr. one za donaciju bolesnoj i siromašnoj djeci. Bože mili, kad uspoređuješ te dobre reklame i one dosadne ucjene, vidiš veliku razliku! One mamilice novca ciljaju samo na zarađivanje. Kad prevare velik broj ljudi, više im reklame i ne trebaju, jer se dalje sve samo od sebe prodaje.

Kad ljudi postanu siromašni, ne mogu više ni gledati reklame o radosnim, lijepim obiteljima.

Znam jednu reklamu u kojoj sretna, lijepa, bogata obitelj pjeva o mobitelima, megabajtima i gigabajtima. Prenaporna je!

Ali svega se toga lako riješiti, samo isključi televiziju i ideš se van igrati. Riješen problem!

IGRA 22233

5. razred

Scena

Naziv

autor

vrsta -kategorija mentor

škola

izvode

Članovi prosudbenog povjerenstva za osnovne škole su:

Katarina Vidović Žanetić, magistra knjižničarstva OŠ Blato
Mirjana Žuvela, učiteljica razredne nastave, OŠ Vela Luka
Tea Protić, prof. OŠ „Ante Curać – Pinjac“, Žrnovo
Claudia Tarle, knjižničar, OŠ Petra Kanavelića, Korčula
Marija Lipanović, prof. OŠ Smokvica

Članovi prosudbenog povjerenstva srednje škole

Jadranka Žuvela, prof. SŠ Blato
Snježana Matić, prof. SŠ Petra Šegedina Korčula

Dopis -tablica Županijskog organizacijskog povjerenstva Lidrano

EKONOMSKA I TRGOVAČKA ŠKOLA DUBROVNIK

Iva Vojnovića 12A, 20 000 Dubrovnik

Županijsko povjerenstvo LiDraNo 2018.

Dubrovnik, 19. siječnja 2018.

Povjerenstvo za pripremu i provedbu učeničkih
natjecanja i smotri

Predmet: Županijska smotra LiDraNo 2018.,

Obavijest i upute

Brojčane odrednice

Županijska smotra LiDraNo 2018. održat će se 13. veljače 2018.

u 9,30 u Kazalištu Marina Držića.

Županijska smotra LiDraNo 2018. održat će se u utorak 13. veljače 2018. godine u 9,30 u Kazalištu
Marina Držića.

Molimo da slijedite upute za ovogodišnju smotru LiDraNo 2018. na stranicama Agencije za odgoj i
obrazovanje – www.azoo.hr

Materijale (popunjene i napisane prema uputama Agencije za odgoj i obrazovanje koje se i ove godine
nalaze na internetskim stranicama) molimo dostaviti najkasnije do 5. veljače 2018. godine (do 14:00 h) na
adresu Županijskog povjerenstva za pripremu i provedbu smotre LIDRANO 2018. (Ekonomsko i
trgovačko škola Dubrovnik, Iva Vojnovića 12A, 20 000 Dubrovnik).

Materijali za Smotru sadrže:

- tablicu koja je ujedno i prijavnica
- literarne rade (12 primjeraka)
- novinarske rade (8 primjeraka)
- radio emisije (četiri snimke, 1 originalnu snimku + 3 kopije)

Tablice-prijavnice dostaviti na e-mail:

davorderanja@gmail.com ili bozena.koncul@skole.hr

***Školski listovi dostavljaju se izravno na županijsku razinu smotre. Školske listove potrebno je poslati/donijeti u tiskanom (8 primjeraka) i u digitalnom obliku, u PDF formatu, na CD-u do 5. veljače 2018. godine (do 14:00 h). Tablice-prijavnice za školske listove potrebno je također poslati do 5. veljače 2018. na jednu od gore navedenih e-mail adresa.

Brojčane odrednice za radove koji se prijavljuju za županijski LIDRANO

Osnovne škole

broj	Izborno područje	Broj osnovnih škola	Literarni radovi	Novinarski radovi	Pojedinačni scenski nastupi	Skupni scenski nastupi	Školski listovi
1.	Konavle-Župa Dubrovačka	3	4	4	2	2	***
2.	Dubrovnik	6	7	6	4	3	
3.	Ploče	4	5	4	2	2	
4.	Metković	5	4	3	3	2	
5.	Korčula Lastovo	7	5	5	2	2	
6.	Pelješac(cijeli) Primorje Orebić	7	5	4	3	2	

Brojčane odrednice za radove koji se prijavljuju za županijski LIDRANO

Srednje škole

broj	Izborno područje	Broj srednjih škola	Literarni radovi	Novinarski radovi	Pojedinačni scenski nastupi	Skupni scenski nastupi	Školski listovi
1.	Dubrovnik	11	7	6	4	3	***
2.	Ploče	1	4	3	2	1	
3.	Metković	3	5	4	3	2	
4.	Korčula	3	5	4	3	1	

VAŽNE NAPOMENE:

Radijske emisije mogu se predlagati bez brojčanih odrednica, tj. povjerenstva mogu predložiti sve emisije koje po njihovom kriteriju zavrjeđuju biti prijavljene za županijsku smotru.

Na svim razinama smotre Lidrano učenik može sudjelovati samo s jednim literarnim ili novinarskim radom.

Sve precizne podatke – upute o sudjelovanju na svim razinama LiDraNa možete naći na internetskim stranicama Agencije za odgoj i obrazovanje –LiDraNo pa vas molimo da ih u prijavi za Županijsku smotru slijedite i poštujete.

Sve informacije vezane za provedbu i organizaciju Smotre bit će objavljene na internetskim stranicama škole domaćina: <http://www.ss-ekonomskaitgovacka-du.skole.hr/>

Učitelji i nastavnici, mentori učenika, odgovorni su za ponašanje učenika koje dovode na smotru na svakoj od razina. U slučaju neprimjerenog ponašanja učenika organizator Smotre neće snositi troškove nastale štete.

Nadamo se uspješnoj suradnji i ugodnom druženju i na ovogodišnjem Lidranu.

S poštovanjem,

Tajnica Povjerenstva
Božena Koncul

Predsjednik Povjerenstva
Davor Deranja

